Ασκητές μέσα στον κόσμο: Τα τέλη των δικαίων

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 20 Απριλίου, 2020

Ο Παναγιώτης Βασιλειάδης γεννήθηκε στήν Τραπεζοῦντα τό 1880. Ἦταν ἔμπορος χαλκοῦ, ἀρκετά εὐκατάστατος. Ἡ γυναῖκα του Δέσποινα ἦταν ἀπό φτωχή οἰκογένεια ἀλλά πλούσια σέ ψυχικές ἀρετές. Ἀπέκτησαν ἑπτά παιδιά.

Ἦταν ἀγαπημένο ἀνδρόγυνο καί ὅλες τίς ἀποφάσεις τίς ἔπαιρναν ἀπό κοινοῦ. Συμφώνησαν ἀκόμη νά προστεθοῦν στήν οἰκογένειά τους ἐκτός ἀπό τούς γονεῖς τους καί ἄλλοι κοντινοί συγγενεῖς μέ οἰκονομικά προβλήματα, χῆρες, ὀρφανά κ.ἄ.

Καθώς εἶχε μεγάλο σπίτι[1] καί ἐπειδή εἶχε σχέσεις μέ ἀνθρώπους τῆς Ἐκκλησίας, φιλοξενοῦσε Μητροπολίτες καί ἱερεῖς ἀπό διάφορα μέρη πού ἔρχονταν στήν Τραπεζοῦντα, φτωχούς, ἀστέγους καί περαστικούς. Ὁ Παναγιώτης, σάν τόν Πατριάρχη Ἀβραάμ, δέν ἔδιωχνε κανέναν ἀπό τό σπίτι του. Ὅλους τούς ἀνέπαυε, τούς φιλοξενοῦσε καί τούς χόρταινε μέ τά ὑλικά ἀγαθά, ἰδιαίτερα δέ μέ τήν ἀρχοντική του ἀγάπη.

Ἕνα ἀπό τά πολλά δῶρα πού τοῦ προσέφεραν οἱ φιλοξενούμενοι σώζεται μέχρι σήμερα. Εἶναι ἕνα προσευχητάρι μέ ψαλμούς τυπωμένο στήν Βενετία τό ἔτος 1780, στήν Τούρκικη γλῶσσα. Αὐτό καί τό Εὐαγγέλιο ἦταν τά ἀγαπημένα του βιβλία, τά ὁποῖα διάβαζε συχνά.

Σέ ὅλη του τήν ζωή στίς εὐκολίες καί στίς δυσκολίες του πάντα κατέφευγε στόν Θεό. Ἡ πίστη του στόν Θεό ἦταν δυνατή καί ζωντανή. Πέντε φορές κάθε μέρα προσευχόταν λέγοντας πάντα στήν ἀρχή τόν ν’ ψαλμό «Ἐλέησόν με, ὁ Θεός…».

Ὅταν ἦταν μόνος του στό σπίτι τοῦ ἄρεσε νά ψέλνη. Συμβούλευε τά παιδιά του νά εἶναι ταπεινά καί νά μήν ξεχνοῦν ὅτι «*ὁ ὑψῶν ἑαυτόν ταπεινωθήσεται, ὁ δέ ταπεινῶν ἑαυτόν ὑψωθήσεται*»[2].

Ἦταν ἄνθρωπος εἰρηνικός καί ἤρεμος. Βοηθοῦσε πολλούς πού εἶχαν ἀνάγκη καί ἰδιαίτερα τίς χῆρες πού εἶχαν μικρά παιδάκια ὀρφανά, γιατί εἶχε ἀδυναμία στά μικρά παιδάκια.

Κάποτε ἡ μικρή του κόρη τοῦ ζήτησε νά τῆς ἀγοράση παπούτσια γιά τό Πάσχα. Αὐτός τά ἀγόρασε ἀλλά εἶδε κάποιο κοριτσάκι ὀρφανό ξυπόλυτο στήν ἴδια ἡλικία καί τά φόρεσε σ᾽ αὐτό. Ὅταν ἡ κόρη του διαμαρτυρήθηκε, αὐτός τῆς ἀπάντησε χωρίς δικαιολογίες: «Ἐσύ, παιδί μου, ἔχεις πατέρα. Μπορεῖς νά τά ἔχης καί αὔριο». Προστάτευε καί τούς ὑπαλλήλους του. Τούς βοηθοῦσε νά ἔχουν δικά τους σπίτια. Ἀκόμη εὐεργετοῦσε

πολλούς Τούρκους πού εἶχαν ἀνάγκη.

Τό ἔτος 1920 ἦρθαν στήν Ἑλλάδα πάμφτωχοι, γιατί τά ἄφησαν ὅλα. Γιά ἀσφάλεια, ἄφησε σ᾽ ἕνα φίλο του Τοῦρκο μία εἰκόνα θαυματουργή, κληρονομιά ἀπό τούς γονεῖς του, πού χρονολογεῖται ἀπό τό ἔτος 1520. Ὅμως ἀπό τήν ἡμέρα πού τήν πῆρε ὁ Τοῦρκος στό σπίτι του κάθε βράδυ ἔκανε ἕνα χαρακτηριστικό κρότο, ὥστε νά μήν μποροῦν νά κοιμηθοῦν. Ὁπότε ὁ Τοῦρκος εἰδοποίησε τόν Παναγιώτη καί μέ πολλή συγκίνηση καί εὐλάβεια τήν πῆρε καί τήν ἔφερε στήν Ἑλλάδα μαζί του. Ἡ εἰκόνα παριστάνει τόν Χριστό στήν μέση, δεξιά τήν Παναγία καί ἀριστερά τόν Τίμιο Πρόδρομο[3].

Ἡ ζωή τους στήν Ἑλλάδα ἦταν πάρα πολύ δύσκολη. Ἔχασαν τά πάντα καί ὅμως αὐτός τούς ἔλεγε: «Δοξάστε τόν Θεό, δέν θά μᾶς ἐγκαταλείψη».

Καί πάλι μέσα στήν στέρηση ὁ πονόψυχος Παναγιώτης δέν ξεχνοῦσε τούς φτωχούς συγγενεῖς του. Μέχρι πού γέρασε εἶχε τίς τσέπες του γεμᾶτες μέ καραμέλλες, κέρματα καί ἄλλα πράγματα πού πρόσφερε στά μικρά παιδάκια πού συναντοῦσε νά παίζουν στό δρόμο. Αὐτή ἦταν ἡ μεγάλη του χαρά.

Τά τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του τά ἔζησε στό σπίτι τῆς μικρότερης κόρης του Σοφίας. Ὑπέφερε πολύ ἀπό βρογχικό ἆσθμα. **Τό ἔτος 1955, τό Πάσχα ἦταν 17 Ἀπριλίου.** Λίγες μέρες νωρίτερα ὁ Θεός τόν πληροφόρησε νά ἑτοιμαστῆ γιά τήν ἄλλη ζωή. «Μέ εἰδοποίησαν ὅτι φεύγω καί θέλω νά ἑτοιμαστῶ», εἶπε στά παιδιά του. Τήν ἡμέρα τῶν Βαΐων πῆγε μόνος στήν Ἐκκλησία πού ἦταν ἀρκετά μακρυά, καί ἂς ἦταν τόσο ἐξαντλημένος. Κοινώνησε γονατιστός. Ἦταν πολύ ἤρεμος αὐτές τίς ἡμέρες. Τήν Μεγάλη Παρασκευή ὅμως τό μεσημέρι σηκώθηκε ἀπότομα ἀπό τό κρεββάτι του καί μονολογοῦσε ἔντονα. Τόν ρώτησε ἡ κόρη του: «Θέλεις, πατέρα, κάτι;», «ὄχι παιδί μου», τῆς εἶπε. «Νά, ἦρθαν νά μέ πάρουν καί ἐγώ πικράθηκα. Μή χαλᾶτε τό Πάσχα τῶν παιδιῶν μου», τούς εἶπα.

Τήν Δεύτερη ἡμέρα τοῦ Πάσχα ἡ ὑγεία του ἐπιδεινώθηκε ἀρκετά. Μαζεύτηκαν στό σπίτι τά παιδιά του, οἱ νύφες του καί οἱ γαμπροί του.

Τό ἀπόγευμα πιά δύσκολα ἀνέπνεε. Γύρισε τό κεφάλι του, τούς κοίταξε ὅλους καί στόν γαμπρό τῆς μεγάλης κόρης του, πού ἦταν πολύ ἰδιότροπος, τοῦ εἶπε κουνώντας θλιμμένα τό κεφάλι του: «Σάββα, Σάββα», καί ἀπό τά μάτια του κύλησαν δάκρυα. Ἔγειρε μετά τό κεφάλι του καί τό ἀπόγευμα στίς 7 ἡ ὥρα κοιμήθηκε εἰρηνικά. Ἔφυγε φτωχός καί σεμνός, ἀλλά γύρω του ἦταν ὅλα τά παιδιά του.

Στά σαράντα του ἦρθαν Τοῦρκοι ἀπό τήν Τραπεζοῦντα, τούς ὁποίους εἶχε εὐεργετήσει ὅταν ζοῦσε ἐκεῖ ὁ ἐλεήμων Παναγιώτης.

Λίγο πρίν ἀπό τούς ἕξι μῆνες μετά τόν θάνατό του παρουσιάστηκε στήν γυναῖκα του

στόν ὕπνο της. Τῆς εἶπε ὅτι θά τήν ἔπαιρνε μαζί του γι᾽ αὐτό νά ἑτοιμαστῆ. Ἔτσι, χωρίς καμμιά ἀμφιβολία ἡ γυναῖκα του πῆγε στήν Ἐκκλησία καί κοινώνησε μέ πολλή εὐλάβεια.

Τήν παραμονή πού ἑτοίμαζαν τά κόλλυβα γιά τό μνημόσυνο τοῦ ἑξαμήνου, τό μεσημέρι, τήν ὥρα πού ἔτρωγαν, ἐκοιμήθη καί αὐτή ἀπό ἀνακοπή τῆς καρδιᾶς της.

Ὅταν στά τρία χρόνια ἔκαναν τήν ἀνακομιδή, τά ὀστᾶ του ἦταν καθαρά καί κίτρινα σάν λεμόνι.

Μετά ἀπό χρόνια παρουσιάστηκε στόν ὕπνο τῆς κόρης του Σοφίας. Ὅταν τόν ρώτησε: «Τί κάνεις, πατέρα; Πῶς περνᾶς;», αὐτός τῆς εἶπε: «Εἶμαι πολύ καλά. Εἴμαστε μαζί μέ τήν μητέρα σου. Ἐδῶ εἶναι πολύ ὡραῖα. Οὔτε πεινᾶς, οὔτε διψᾶς, οὔτε κρυώνεις, μή στεναχωριέστε γιά μᾶς».

Αἰωνία του ἡ μνήμη. Ἀμήν.

---

[1]. Μέχρι πρό τινων ἐτῶν στό σπίτι του, πού σώζεται μέχρι σήμερα, στεγαζόταν κάποια κρατική ὑπηρεσία τῆς Τραπεζοῦντος.

[2]. *Λουκ*. ιη’, 14.

[3]. Ἡ εἰκόνα καὶ τό προσευχητάρι φυλάσσονται σήμερα στό σπίτι τῆς κόρης του Σοφίας πού γηροκόμησε τούς γονεῖς της.

*(Από το βιβλίο «**Ασκητές μέσα στον κόσμο**», Κεντρική διάθεση βιβλίου: Ιερόν Ησυχαστήριον «Άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος», Μεταμόρφωσις Χαλκιδικής)*

(Πηγή ηλ. κειμένου: enromiosini.gr*)*